

Vítr se usadil v malé bučině naproti našemu domu a stromy pod jeho náporem ohýbaly větve a skučely. Všude bylo mokrro, ale už nepršelo. Místo deště vítr do dále rozfoukával listí. Byl v tom zvláštní klid, sledovat ten padavý pohyb a nechat jím unášet svůj pohled. Odpoledne poryvy větru zesílily natolik, že si začal získávat můj respekt. Smuteční vrba se kousek ode mě ohýbala skoro až k zemi, na zahradu k nám kromě listí litaly i úlomky větviček a zelenou plachtu na dřevo jsem musel zatížit několika kameny, aby se zuřivě nevlnila. Pohled na terasu přes velké francouzské okno teď byl mým panoramatem. Čas jsme na ní s úbytkem tepla a po skončení grilovací sezóny už netrávili. Malý záhon na zeleninu byl už zazimovaný. Jen túje u plotu čekaly, až je zastříhnu, každá v jiné velikosti. Dřevěný zahradní stůl zapadal listím a já si bůhví proč vzpomněl na babičku z Prahy. Podzim života? Za tu dobu, co se znám se ženou, to bylo nedávno už 4018 dní, 11 let, 11 podzimů, a u každého mám stejné melancholické pocity a každého z nich si vážím i přesto, že mi je při pohledu na šedou, potaženou oblohu smutno a já nevím přesně proč.

Byla neděle a za dva dny budou dušičky. Jako malí jsme ten den trávili ježděním po hřbitovech a pokládáním kytiček, zapalováním svíček a krátkou vzpomínkou na ty, které jsem často nikdy nepoznal anebo si je nepamatoval. U jednoho hrobu při momentu krátké vzpomínky a mém dotazu, kdo to tady leží, mi máma řekla, že je to babička, která mi krátce po narození udělala křížek na čelo a druhý den zemřela. Někdy když na to teď vzpomínám, mám tendenci si na to čelo sáhnout a ten křížek tam hledat. V jistém smyslu si toho moc vážím, i když to určitě nikdy plně nepochopím, vážím si té vzpomínky i toho pomyslného křížku na čele s požehnáním.

